

LIAM EN DE MONSTERS

DE GEVREESDE GOORHOORN
DE SPUUGTANDHAGEDIS
HET VERSCHRIKKELIJKE SPOOKPAARD

Nur 282/Wo22301

Bisac JUV052000 / JUV037000

© MMXXIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Kris Humphrey

© MMXXI Illustraties: Pete Williamson

© MMXXI First published by Oxford University Press, England

Leo's Map of Monsters. The Frightmare was originally published in English in 2021.

This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

Oorspronkelijke titel: *Leo's Map of Monsters. The Frightmare*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFFLEVERANCIER

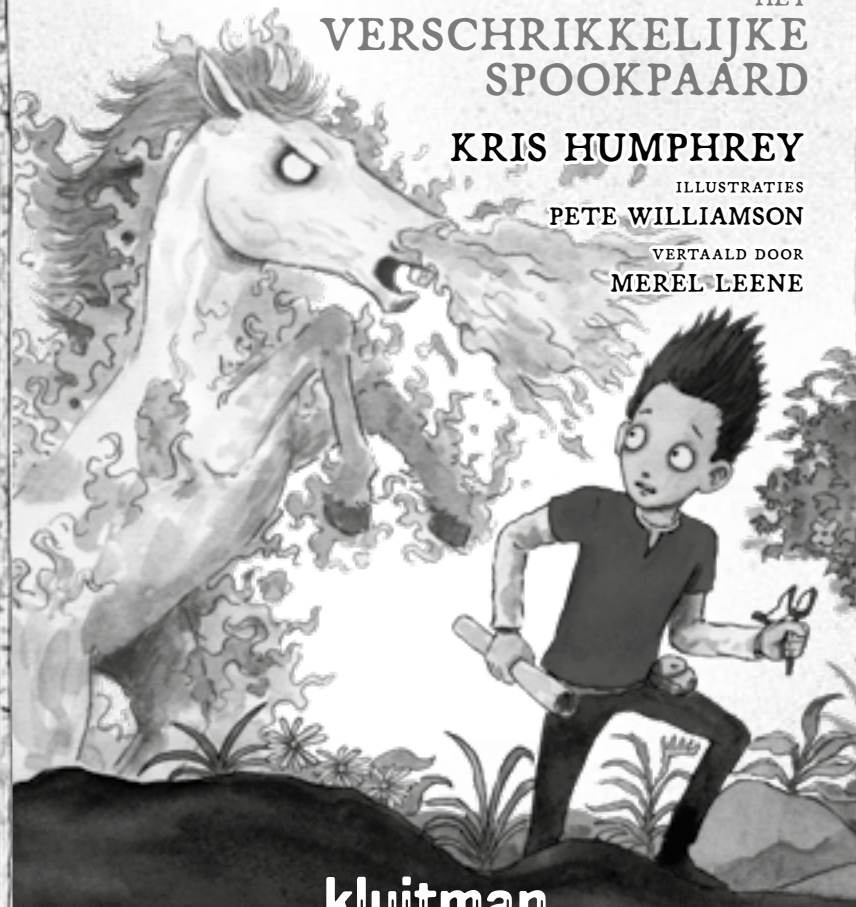
LIAM EN DE MONSTERS

HET
VERSCHRIKKELIJKE
SPOOKPAARD

KRIS HUMPHREY

ILLUSTRATIES
PETE WILLIAMSON

VERTAALD DOOR
MEREL LEENE

kluitman

◇▽◇▽◇▽◇▽◇▽◇▽◇▽◇

Liam woont in een wereld vol **MONSTERS**.
Maar... daar weten zijn familie, zijn vrienden en
alle andere mensen uit zijn dorp niets van! Wat
er aan de andere kant van de dorpsmuur in het
woud gebeurt, is zeer **GEHEIM**. En toen Liam
LEERLING VAN DE WACHTER werd, moest
hij zweren dat hij dat geheim zou bewaren.
Voortaan is het zijn taak om, gewapend met een
KATAPULT, een zakje met **MAGISCHE STENEN**
en zijn **MONSTERKAART**, het dorp tegen de
monsters in het woud te beschermen.

◇▽◇▽◇▽◇▽◇▽◇▽◇▽◇

DIT ZIJN DE PERSONAGES

LIAM:
DE LEERLING-WACHTER

GILDA:
HET DORPSHOOFD

HENRIK:
DE WACHTER

STARLA:
MET LIAM BEVRIEND
MONSTER

JACOB:
LIAMS BESTE VRIEND

EEN

Het was vroeg in de avond. De muren van mijn slaapkamer stonden vol schaduwstrepen.

Buiten was het druk op straat. Er klonken voetstappen en opgewonden stemmen. Het hele dorp was uitgelopen. Iedereen was op weg naar het marktplein voor de leukste avond van het jaar: het lentefeest. Daar

kon je prijzen winnen met spelletjes, er waren kraampjes met lekker eten, er werd muziek gemaakt en gedanst. En midden op het plein werd een groot kampvuur aangestoken. Ook ik wilde er zo snel mogelijk heen, maar eerst moest ik mijn laatste paar schone sokken zien te vinden.

Zuchtend keek ik mijn kamer rond. Toen hoorde ik iemand mijn naam roepen.

Meteen liep ik naar het raam en leunde naar buiten. Het was Jacob. Hij stond met zijn armen over elkaar midden op straat, waardoor groepjes dorpelingen om hem heen moesten lopen.

‘Schiet nou op,’ riep hij. ‘Straks missen we alles!’

‘Ik kom al!’ schreeuwde ik. ‘Ik moet alleen nog schone... O.’

Op de vensterbank lag een bolletje sokken. Opeens wist ik weer dat ik ze daar had neergelegd om ze niet kwijt te raken.

Een paar tellen later denderde ik de trap

af. Ik zwaaide naar mam en haastte me door de woonkamer naar de voordeur.

‘Niet vergeten, Liam,’ zei ze. ‘Mijn verrassing komt meteen na het dansen.’

‘Dat vergeet ik echt niet.’ Snel trok ik mijn schoenen aan en strikte mijn veters.

Mijn moeder had het sluitstuk van het feest bedacht. Wat er ging gebeuren was geheim, zelfs voor mij en mijn zus Lulu. Maar wat het ook was, het zou vast geweldig zijn. Sowieso beter dan het koor van geiten dat Jan de visboer vorig jaar had geregeld.

Nadat ik mijn moeder gedag had gezegd, liep ik de straat op naar Jacob. Samen renden we naar het plein.

Achter de ramen van de huizen stonden

kaarsen en boven de deuren brandden lantaarns. Er hing een heerlijke geur op straat: het rook naar gemberkoekjes en rozijnenbrood, gepofte kastanjes en pittige soep. Via de brug staken we de snelstromende rivier over. Het geluid van stemmen werd steeds luider en toen we de hoek om liepen, stonden we plotseling op het drukke plein.

‘Moet je zien hoe groot het vuur wordt!’ verzuchtte Jacob.

De houtstapel was inderdaad reusachtig en mensen legden er nog steeds takken bovenop.

‘We moeten zorgen dat we vooraan staan als het straks wordt aangestoken,’ zei ik.

Jacob knikte ernstig. Alle twee keken we

naar de lucht om te zien hoe laag de zon al gezakt was. Op de dorpsmuur stonden mensen op de uitkijk die een teken op de trom zouden geven als de zon achter de Westelijke Bergen verdween. Zodra de zon onder was, stak Gilda, het dorpshoofd, het vuur aan. Daarmee ging het lentefeest echt van start.

Natuurlijk waren de kraampjes nu al open. Ik had zin in mijn eerste rozijnenbroodje van vanavond. We zigzagden tussen de mensen door. Tegen de tijd dat we bij het stalletje van de bakker aankwamen, kon je mijn maag horen rammelen.

Even later zette ik mijn tanden in een zoet kaneelbroodje met rozijnen.

Jacob stootte me aan. 'Hé, kijk,' zei hij.

‘Knollen knallen. Zullen we het ook eens proberen?’

Een paar kraampjes verderop stond een gestreepte tent, die aan de voorkant open was. Vanachter een touw dat voor de opening gespannen was, gooiden mensen ballen de tent in. Dat deden ze heel geconcentreerd, alsof hun leven ervan afhing. Toen we dichterbij kwamen, zag ik achter in de tent een rij verticale stokken. Op het uiteinde van elke stok balanceerde een dikke, ronde knol. Een grote kerel met een rood gezicht gooide. Zijn bal ging ver naast en sloeg met een doffe klap tegen het tentdoek. Daarna was een jong meisje aan de beurt. Haar bal scheerde rakelings langs haar knol. Die wiebelde op de stok.

Opgetogen staarde ze ernaar, maar haar gezicht betrok toen de knol toch niet viel.

Jacob liep naar de man van het kraampje en kwam met twee mandjes ballen terug. Ik stond nog van mijn rozijnenbroodje te genieten.

‘Alsjeblieft,’ zei Jacob grijnzend. ‘Voor ieder vijf ballen. Als je een knol van zijn stok knalt, win je een gratis snack.’

We sloten aan bij de rij voor het touw en zetten onze mandjes op de grond.

‘Ga jij maar eerst,’ zei ik, terwijl ik nog een hap van mijn broodje nam.

Jacob pakte zijn eerste bal, ging klaarstaan en tuurde de tent in. Toen wierp hij de bal hard en kaarsrecht weg. Jammer genoeg vloog hij net over de knol

heen. 'Nog even beter mikken,' mompelde hij.

Voordat ik mijn laatste hap kon doorslikken, had hij een nieuwe bal gepakt en gegooid. Opnieuw miste hij. Overal langs het touw vlogen ballen uit handen, die daarna tegen de achterkant van de tent sloegen. Een nogal bang kijkend jongetje raapte ze van de grond en gooide ze in een grote emmer. Hij moest oppassen dat hij niet geraakt werd.

Tegen de tijd dat ik klaar was om te gooien, had Jacob ook de derde en vierde keer gemist. Ik woog de bal in mijn handpalm. Precies goed voor een mooie worp.

Lang dacht ik er niet over na. Ik richtte

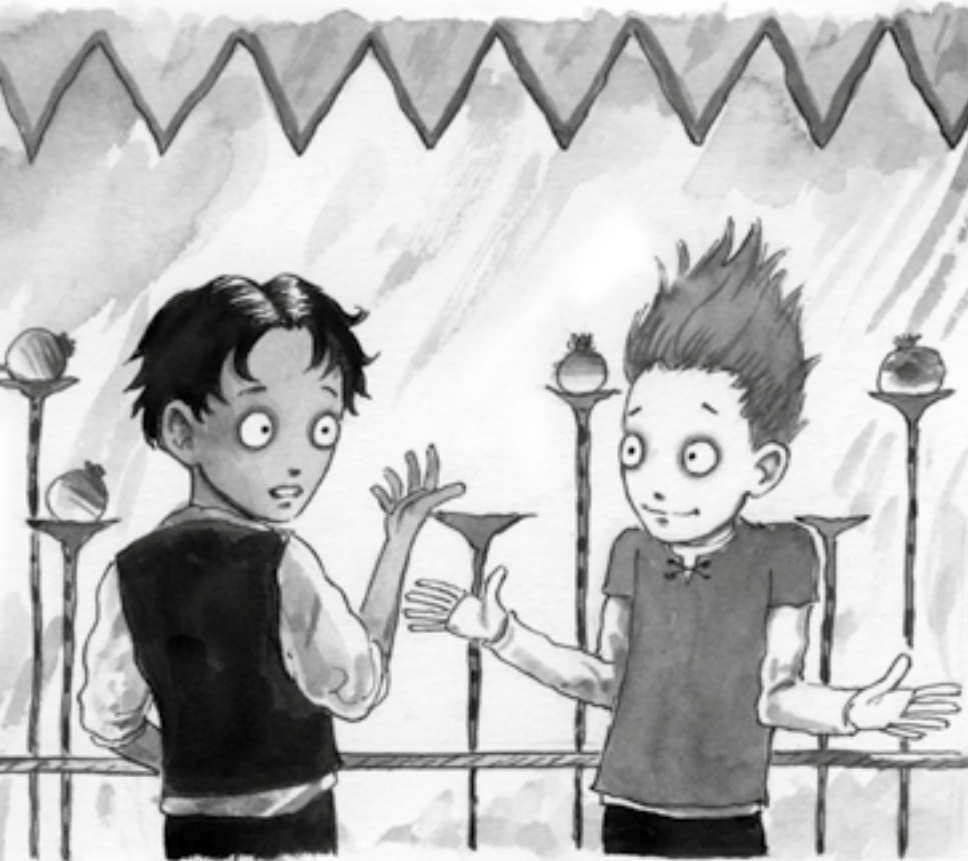
mijn blik op de knol achter in de tent.

Toen wachtte ik totdat Jacob zijn laatste bal had gegooid (weer mis). Ik haalde uit met mijn arm en keek de bal na. In een klein boogje vloog hij door de tent. Met een doffe plof raakte hij de knol precies in het midden. Mijn bal stuitte omhoog en tolde door de lucht. En de knol viel op de grond.

Jacob staarde me aan. 'Dat meen je niet! Was dat je eerste keer?'

Ik haalde mijn schouders op. Als vanzelf verscheen er een grote grijns op mijn gezicht.

De man van de tent slofte naar ons toe. 'Goed gedaan,' zei hij zonder ook maar een spootje enthousiasme. Daarna stak

hij me mijn prijs toe: een dampend hete knol op een stokje. 'Wil je er zout en peper bij?'

'Eh... Nee, bedankt.' Ik pakte de snack van hem aan.

'Niet te geloven,' mompelde Jacob, terwijl de man weer wegliep.

Ik rook aan de knol. 'Wil jij hem?' vroeg ik aan Jacob.

Hij schudde zijn hoofd.

'Jij mag mijn andere ballen wel gooien als je wilt.' Ik knikte naar mijn mandje, dat nog bijna vol zat.

Ik zag dat hij zich ergerde en eigenlijk nee wilde zeggen. Toch kon hij de verleiding niet weerstaan. 'Bedankt,' zei hij. 'Ik kan wel wat oefening gebruiken.'

Ik nam een hapje van mijn knol-op-een-stokje en draaide me om. Op m'n gemak keek ik naar de mensen van het dorp die over het plein drentelden. De schaduwen werden steeds langer. De houtstapel voor

het vuur stak boven alles uit, als het nest van een reuzenvogel. Dit was altijd de beste avond van het hele jaar. Alle dorpelingen, jong en oud, bleven tot laat op. Er werd gezongen, gedanst en gegeten, en iedereen genoot van de hitte van het knetterende houtvuur en de warme gloed van de kaarsen en lantaarns.

Opeens zag ik een bekende tussen de mensen lopen. Het was Gilda, die elke paar passen stopte om weer iemand anders te begroeten. Ze droeg haar lange, donkergroene mantel. In haar handen had ze de brandende fakkel waarmee ze het vuur zou aansteken zodra de zon onder was.

Doordat ik Gilda zag, bedacht ik weer

hoeveel geluk ik had dat ik vanavond niet voor de wachter hoefde te werken. De afgelopen tijd was Henrik nogal veeleisend geweest. Hij liet me steeds tot 's avonds laat blijven. Dan overhoorde hij me over alles

wat ik uit zijn oude boeken geleerd had. Of hij testte hoe goed ik intussen met de monsterkaart overweg kon. Maar vandaag had Henrik me tegen lunchtijd knorrig gezegd dat ik de middag vrij kon nemen als ik wilde.

Voorzichtig nam ik nog een hapje van mijn knol. Eigenlijk smaakte die niet eens zo slecht. Toen ik opkeek, zag ik dat Gilda mijn kant op kwam. Ze liep naast een van de raadsliden van het dorp. De oude man praatte en praatte maar, en zij knikte telkens. Toen keek ze op, alsof ze voelde dat ik naar haar keek. Onze blikken kruisten elkaar en meteen wist ik dat mijn vrije avondje voorbij was.

Zodra de man haar met rust liet, kwam ze naast me staan. 'Goedenavond, Liam.'

'Hallo,' antwoordde ik.

Ze was nu alleen. Ik wierp een blik over mijn schouder en zag dat Jacob nog steeds met zijn aandacht bij de knollen was.

'Ik ben bang dat Henrik je nodig heeft,' fluisterde Gilda. 'Nu meteen.'

Er ging een steek door mijn buik. Nee hè, niet nu! Ik wilde vragen of hij me écht nodig had, of dat hij het deze keer misschien alleen afkon. Maar ik wist wel beter. Bovendien was het mijn plicht om het dorp te beschermen. Als ik dat niet deed, kon dat een ramp tot gevolg hebben.

Dus nam ik nog een laatste hap van de knol en gaf hem daarna aan Gilda.

‘Voorzichtig,’ zei ik. ‘Hij is heet.’

Gilda liep weg en ik draaide me om. Jacob staarde boos de knollentent in en schudde zijn hoofd. Hij had alle ballen gegooid, maar zijn knol lag nog op de stok.

‘Gilda wil dat ik ergens mee help,’ zei ik tegen hem. ‘Het duurt niet lang.’

Kort keek Jacob me vragend aan. Toen haalde hij zijn schouders op. ‘Oké.’ Hij diepte nog wat munten op uit zijn zak. ‘Ik blijf hier, oké? Die knol mag wel uitkijken.’

Terwijl ik het plein af liep, buitelden de boze gedachten door mijn hoofd.

Nou miste ik door zo’n stom monster het lentefeest. Erger nog: ik had tegen Jacob gelogen en hem in de steek gelaten. Zijn avond was ook verpest. En ik kon hem niet eens de echte reden vertellen.

Snel liep ik door de lege straten van het dorp. In het huis van de knollenman was niemand. In de achterkamer zocht ik de geheime grendel en met veel gekraak en gepiep trok ik de deur open. Een koele wind blies in mijn gezicht. Even bleef ik staan om mijn ogen aan het donker te laten wennen. Toen haalde ik diep adem en stapte de wildernis in.

Nog nooit eerder was ik zo laat in het bos geweest. De eeuwenoude knoestige bomen leken me in de gaten te houden. Snel liep ik

over het pad naar de grote witte steen. Daar bleef ik even staan. Onder de bomen was het een wirwar van bewegende schaduwen. Elk struikje, elke boomstronk leek opeens een loerend monster. Ik dacht zelfs heel even voetstappen te horen. Maar de enige geluiden waren de wind

in de boomtoppen en mijn eigen hartslag, die in mijn oren bonkte.

Via het smalle paadje liep ik verder. Ik was opgelucht toen ik door de bomen heen de verlichte ramen van het huisje van de wachter zag.

